

ת"ד 57/06/13 - מדינת ישראל נגד אברהם מזרחי

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 57-06-13 מדינת ישראל נ' מזרחי

בפני
בעניין: כב' השופט אברהם טננבוים
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אברהם מזרחי

הנאשמים

גזר דין

הנאשם שלפנינו מר אברהם מזרחי, הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן.

הצדדים הגיעו להסכמה לגבי אורך המאסר והצורה בה יבוצע, על כך שהעונש יהיה ללא קנס. מה שנשאר לבית המשפט לקבוע הוא רק את אורך הפסילה כאשר הפרקליטות הגבילה עצמה לתשע שנים וההגנה ביקשה למעט בה ככל האפשר.

אין מקום להאריך אך אומר כי במקרה שלפנינו, נענש הנאשם מידי שמיים וזו הסיבה שהפרקליטות מקלה עליו כל כך. קרי, לאחר תאונת הדרכים הקטלנית שנגרמה על ידו, נפגע הוא עצמו קשה בתאונת דרכים אחרת. נסיבות התאונה והשלכותיה על בריאותו ומשפחתו של הנאשם מתוארות בפרוטוקול ובמסמכים שצורפו.

אולם עלינו לזכור כי אם נרצה בכך אם לאו, הוראות תיקון 113 לחוק העונשין שולטות על הליך הענישה. תיקון זה קובע בפירוש שני שלבים בהטלת העונש. בשלב הראשון נקבע מהו מתחם הענישה המקובל, בלא להתייחס כלל לנסיבות האישיות. רק בתוך מתחם הענישה ניתן להתייחס לנסיבות אישיות.

התוצאה היא שמצב רפואי קשה כמו במקרה שלפנינו איננו מאפשר לצאת ממתחם הענישה. החוק מכיר רק בשתי אפשרויות לחריגה ממתחם הענישה. אפשרות אחת היא מטעמי הגנה על שלום הציבור והיא מאפשרת החמרת העונש, וזו איננה קיימת כאן. האפשרות השנייה היא מטעמי שיקום והיא מאפשרת הקלה, וגם היא איננה קיימת כאן. הסנגור שעשה כל שביכולתו למען מרשו ניסה לפלפל ולטעון כי 'שיקום' מתייחס גם למקרה שלפנינו, אך גם הוא עשה זאת בשפה רפה. ממילא ברור שעל פי החוק אין בית המשפט רשאי לסור ממתחם הענישה בשל נסיבות אישיות הקשורות למצב רפואי. כהערת אגב נעיר שחומרה זאת יכולה לגרום לשופטים (ולו בתת המודע) לנסות להרחיב את מתחם

הענישה על מנת לאפשר עונש קל/חמור יותר, אך אין זה המקום לדון בכך.

מכל אלה עולה כי כשנקבע המתחם, יקשה מאוד לסור ממנו. התביעה טענה כי המתחם הוא בסביבות עשר שנות פסילה בתיקים דומים ולכן ביקשו תשע שנים. הסגור לעומת זאת טען כי מתחם הפסילה נמוך הרבה יותר והביא צרור של פסקי דין עם מספר שנות פסילה נמוך יותר שנע בסביבות השש שנים ואפילו פחות.

באשר לזה אציין כי מותב זה מטיל בתאונות קטלניות עונשי פסילה הנעים סביב עשרים שנה מתוך גישה (הנתמכת בפסיקות שונות) כי מי שהרג את הנפש ראוי לו שלא ישתמש באותו כלי בו הרג תקופה משמעותית, וכי מתחם הענישה הראוי הוא סביבות עשרים שנה פסילה. אולם אני ער היטב לכך שישנן גישות שונות.

אחת הבעיות בדיני התעבורה היא שריבוי התיקים הדומים ממציא אינספור דוגמאות. כל סניגור/תובע יכול להמציא מספר לא מועט של פסקי דין שהעונש שהוטל בהם מתאים למה שמבקש הוא כי יוטל. עדיין אין ניתוח כמותי אוטומטי שיראה את המתחם שאכן הוטל (ונקווה שיהיה כזה בקרוב).

נמסר לי על ידי התביעה כי משפחת המנוחה איננה מתנגדת להסדר הטיעון.

אשר לכן, לאחר שעיינתי בחומר הראיות דעתי היא שגם אם אלך לטובת הנאשם ככל שניתן, הרי מתחם הפסילה בתיק זה נע סביבות 8-10 שנים וגם זה נראה לי נמוך.

לאור כל אלה אני דן את הנאשם כדלהלן:

מאסר של ששה חודשים שיבוצע בנוה עמית במוצא עלית בפיקוח ואחריות הממונה על עבודות השירות החל מיום 5.10.2014. הסניגור יסביר לנאשם את ההליכים כולל התייצבותו ביום הראשון אצל הממונה.

מאסר על תנאי של שלושה חדשים למשך שלוש שנים אם ינהג בזמן פסילה.

פסילה של שמונה שנים בניכוי הפסילות המינהליות שריצה. הנאשם יפקיד רישיונו תוך 60 יום מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך שישים יום מהיום. במידה ויוגש ערעור מעכב ביצוע העונש עד להחלטה סופית בערעור

ניתן היום, י' תמוז תשע"ד, 08 יולי 2014, בהעדר הצדדים.

